

"Liveart" under Älvsborgsbron

Danstidningen, 16/09/04

Av: Astrid von Rosen

Fakta:

Namn: Nordic Excellence - An Extraordinary Live-Art Extravaganza

Ensemble: Konstnärligt ansvarig: Danjel Andersson. Ca 40 artister/grupper medverkar se: <http://www.perfectperforman>

Plats: Röda Sten, Göteborg 27-29 augusti.»

För mig börjar performancefestivalen i biljettkontoret på Pusterviksteatern. Infobladet för Nordic Excellence - an extraordinary live-art extravaganza faller sönder till ett pussel, det är perforerat och jag knölar irriterat ned bitarna i väskan. Prettovarning. Och samtidigt sånt som man minns långt efteråt. Men å andra sidan så har ju gänget som gjorde förra årets Perfect Performance-festival på Kulturhuset i Stockholm gott rykte.

Filmklipp. En karta, Kärleksgatan, människor som möts, fast ändå inte, ljud. Jag höll på att svimma i det fullsatta och syrefattiga rummet. Sedan ut i den råkalla kvällen för att se Signa Sørensens **Night Finder III - the love-jinxing game** som utspelades under Älvsborgsbron.

På avstånd skymtade man husvagnarna i skogen, det såg det ut som en plats där hemlösa bor utan att bo, en plats man undviker.

Inne Röda Sten satt det förresten skyltar med texter om hemlöshet, men om det fanns något samband vet jag inte. Hur som helst så blev det svårt att hålla isär intrycken. Var det riktiga kanyler i husvagnarna, var det vodka i flaskan? Tänkte de bjuda på något? Vågade man i så fall dricka något?

Det var som att balansera på en plågsam gräns mellan att delta i spelet och

iakttä med distans. Vi följde pliktskyldigt och fumligt mannen i peruk som likt en gammal änkedrottning linkade nedför den jordiga sluttningen och lockades med i en historia som var fylld av arketyper. Stjärnornas krig eller cirkusromatik, bara att välja. Vi kunde satsa pengar eller prylar i ett roulettspel som sedan styrde fortsättningen, följa med in i husvagnarna om vi vågade, se artisterna klä av sig, visa sin nakenhet.

Det var som att få en snara om halsen, publikens underläge var så påtagligt. Ordet underhållning fanns inte mera, bara du själv och den skrämmande möjligheten att gå in i en annan värld, blandad med viljan att springa därifrån.

För den som undrat över den potenta bokstaven **L** som pryder framsidan på den vikta programaffischen kan jag berätta att alla bokstäverna är tagna från olika nordiska storföretags logotyper. **L** är hämtat från Legoland och **I** är från Ikea. En liten performance från formgivaren, med andra ord.

Mera form blev det också inne på Röda Sten där den betongbrutala kryptan förvandlats till klubblokal med hjälp av rosablommiga Marimekkotyger.

Även i det största rummet, Katedralen, kunde man se spår av det där som inte egentligen syns, men som gör att det känns proffsigt. Ljussättningen av väggarna fick de olika lagren av puts och graffiti att framträda - vilket behövs när man ska glida omkring mellan olika verk, invänta starttid eller bara pusta ut mellan intrycken. Och så hade man lyckas med det omöjliga: få ordning på akustiken i Katedralen, vilket var nödvändigt för att en ljudperformance som Lotta Melins och Daniel Skoglunds **reMEMBRANce** ska fungera, vilket den alltså gjorde.

Sedan ålade Baktruppen in som en tapper tusenfoting. Gång på gång gjorde dessa norrmän i trikåer långsam och mödosam entré. Det var ett utforskande av några av dansens grundläggande beståndsdelar: effekten av kollektivets ansträngning att röra sig i olika riktningar, att skapa illusion genom att tända

ljusrampen, att få gruppen att lyfta en individ över scenen, att nå metafysiska dimensioner genom att gå långsamt genom rök, eller att som i andra delen ägna sig åt rörelsens glädje iklädda mångfärgade trikåer. Det var delvis ett lustmord på många av dansens kända grepp (inte bara den klassiska dansen), delvis ett överträdande av en annan, allvarligare gräns, en som många är rädda för, nämligen amatörernas äkta men obesvarade kärlek till dansen. Om man går en fortsättningskurs i klassisk balett, eller i någon modernare dansform, finns de alltid där, de som älskar men som inte blivit utvalda, i sina trikåer, med sin vilja och med sin kroppsliga oförmåga. Ansträngningen syns, den är själva substansen, svetten syns genom trikåerna, kropparna lämnar snigelspår på golvet.

Performancefestivalen klibbar fast ovanligt bra i minnet, men så är namnet Perfect Performance också taget från en hårgelé.

Nordic Excellence visas, med vissa ändringar i programmet, den 24-26 september på och runt Kulturhuset i Stockholm.